Gabriel Iordan-Dorobantu

Duhovnicul

Pe "duhovnicul" P. îl descoperisem recent. De tei luni. Un om cam la şaizeci de ani. Palid. Fizonomie neinteresantă. Doar ochii. Ochii. Ah ! Ochii . Vii, pătrunzători, aprinşi, ca doi tăciuni. Nu era preot şi nici călugar. Era un ostenitor al "Rugăciunii inimii". Auzisem că odiniaoară fusese călugăr. Nu eram sigur. Nu vorbea niciodată despre el. Traia singur. Nu fusese însurat. Ştiam de la câțiva cunoscuți de-ai mei, care îi ceruseră sfatul, că ştia toate siretlicurile diavolului. Ei ajunseseră departe. Poate la rugăciunea neîntreruptă. Şi eu mă convinsesem că nu era un zvon. Acum, aveam nevie de el. Îl caut şi îl găsesc acasă. O casă bătrânească, învelită cu olană roşie. Sunt poftit înauntru. O cămaruță, care îmbie la odihnă. Pereții acoperiți cu icoane ortodoxe. Multe autentice. O candelă masiva la Răsărit. Ardea zi si noapte. O bibliotecă mică plină de carți religioase. Un şirag de mătanii pe masă. Peste tot, miros frumos de busuioc.

- Vezi ce frumos e afară, îmi reproşează el cu ironie. Şi pe domnia ta te văd aici, în chilia mea bătranească. Parcă n-ai fi tânăr.

- Noi n-avem tinerețe, răspund eu.

- Aşa e. Nici eu n-am avut. Nu am avut timp de ea. Ce te supară ?

- Nu mai pot să-mi fac rugăciunea. Nu mai îmi vine să mă rog. Nu mai îmi pot concentra mintea. Nu găsesc motivul. Care sa fie ? Poate diavolul…

- Fiecare trebuie să-şi ştie motivul lui. Cât priveşte pe diavol, aşa e ! Ne impiedică. Are câte un şiretlic pentru fiecare. Alfel, ar fi prea simplu. Vezi! El ne cunoaşte mai bine slăbiciunile decât noi. În aceasta stă puterea lui.

- Cum pot să-mi cunosc slăbiciunile ? De ce nu-mi mai vine să mă rog?

- Aş putea să-ți spun ce spun şi popii. Adică vrăjală. Dar eu nu spun aşa. Aşteaptă…

Merge la mica lui bibliotecă. Mă aştept să aleagă de ocolo o carte. Dezamăgire. Ia un caiet şi mi-l pune în față. Îl deschid. Nu e scris nimic.

- Eşti surpins, nu-i aşa ?

- Sunt şocat, raspund eu iritat.

- Ei bine, iată. Ia aici un creion şi scrie. Mă apuc să scriu. Îmi dictează: " Inima mea îmi spune că nu-mi vine să mă mai rog deoarece... " Termin de scris. Aştept sa dicteze în continuare, să termine fraza. Nimic. Ia de pe noptieră un ziar şi începe să-l citească. Totuşi, aştept. Într-un târziu, ca şi cum atunci m-ar fi descoperit, ridică ochii, se uită la mine şi-mi zice :

- De ce te-ai oprit ? Continuă !

- Cum? răspund eu mai suprins. Aştept să dictați.

- Dar atât am avut de dictat. Fraza încheie-o dumneata.

- Dar nu ştiu cum, fu răspunsul meu!

- Fără îndoială, din cauza emoției. Mergi acasă şi ia-o de la capăt. Scrie un răspuns. Repede. Nu contează ce şi cum. Ce-ți trece prin cap. Spontan. Fără nicun fel de cenzură.

- Ştiu si eu, zic, ce o ieşi din asta. Mulțumesc, aşa am să fac, închei eu hotărât.

Pe drum, îmi revin în minte cuvintele : "Spontan. Fără nicun fel de cenzură". Am impresia că acest gând mă obsedează. Ca un refren. Începe ploaia. Nici n-am avut timp să obesrv norii negri care se îngrămădeau deasupra oraşului ca balaurii...

Acasă. Mă fac comod. Iau caietul şi încep : "Inima mea îmi spune că nu-mi vine să-mi fac rugăciunea deoarece...deoarece...deoarece... deoarece afară plouă". Fu primul gând care îmi veni în minte. Închei : “afară plouă “. Absurd. Încep din nou : "Inima mea îmi spune că nu-mi vine să-mi fac rugăciunea deoarece... deoarece... deoarece... afară plouă şi sunt indispus". Contunui să scriu. Spontan, fără niciun fel de cenzură. Umplu o pagină. Nimic relevant. Înca una. Nimic. La a treia pagină, ceva interesant. Continui. Nu las ideea să-mi scape... Evrika ! "Inima mea îmi spune că nu pot să-mi fac rugăciunea deoarece..." Asta era ! Găsisem !

Câteva zile nu mi-am putut reveni din uimire. Răspunsul era atât de simplu. Şi totuşi...

Duhovnicul P. Dumnezeu să-l ierte! Acum, după atâția ani, îmi revine în minte figura lui atât ... neinteresantă. Doar ochii. Ochii. Ah ! Ochii. Vii, pătrunzători, aprinşi ca doi tăciuni. Şi ziua aceea ploioasă, când am început marea aventură cu ...acel caiet. De atunci, am consumat râuri de cerneală,

am umplut multe caiete. Şi, de fiecare dată, m-am folosit. Într-adevar, ştia foarte bine toate şiretlicurile diavoului. Dar de unde ? Cum de nu m-am gândit ! Iau caietul şi scriu : "Inima mea îmi spune că duhovnicul meu ştia să biruie toate şiretlicurile diavolului deoarece...deoarece...deoarece..." Nu se poate! Retro, satana ! Doamne apară şi păzeşte ! Absurd ! Total absurd ! Cum ar fi putut el să fi fost... Dar cine ştie. Poate se pocăise şi trecuse definitiv de partea îngerilor buni. Altfel, cum?